

A HITLERIZMUS VALTOZATAI PALESZTINABAN. 1. A hitlerizmus ma már nem csak egy országban fennálló különleges kormányzási rendszer, hanem a világhasizmus egyik kivitelj formája. Ami viszont méreteit illeti, szintén nem egy ország keretei közé szorított mozgalom, hanem világnézet, melynek a föld minden részén vannak, ha számában nem is nagy, de annál hangosabb hívei. Ennek a világ különböző pontjain jelentkező hitlerizmusnak azok a mindenütt található *németkolóniák* képezik az alapját, amik még a császári Németország idejében létesültek. Ezek a szerteszórt kis csoportok, amelyek sovinszta beállítottóságuk következtében mindig teljes szellemi függőségben éltek az anyaállammal, ma a nemzetközi hitlerizmus alaptámaszai. A hitlerizmus nemzetközi méreteire (valamint módszereire) mélyebb betekintést enged az a szeptember elején Eilenburgban megtartott konferencia, amelyre a német propagandaminisztérium egybehívta a világ négy sarkáról a mai német rendszer híveit, hogy a hitlerizmusért folyó propagandát egységesítsék és megerősítsék. E konferencián 1100 különböző hely kiküldöttje vett részt.

2. Vilmos császár imperialista törekvései nyomán Palesztinában is öt német kolónia keletkezett. A palesztinai hitlerpropaganda alapját ezek a kolóniák alkotják. Ez a propaganda a különböző körökben különbözőképpen dolgozik. Az angol katonák közt mint egyszerű antiszemitizmus jelenik meg (ha civil ruhába öltöznek, horogkeresztet tűznek a gomblyukba, ittas állapotban zsidóznak) egész másként hat viszont az arabok, nevezetesen az arab ifjuság körében.

A cionizmus mind hangosabbá váló propagandája a Jordán mind-két partjára kiterjedő Zsidó Birodalom fölállításáért, amire reális alapot az arabok számlájára történő zsidó területi és hatalmi terjeszkedés ad, létkérdéssé tesz a „zsidókérdést“ az arab tömegek előtt. Az arab nacionalista-reformista vezető körök, (Nasasibi-csoport, Husszeini-csoport stb.), akik többé-kevésbé kiegyeztek az angol politikával s akik emellett a földellátás révén hasznot is húztak a zsidó településből, mindjobban kezdik érezni annak a kelepccének szűkülését, amibe a zsidó terjeszkedés következtében kerültek. Egyrészt az állandó tömegnyomás, mely állandóan kényszeríti őket, amennyiben a tömeg fölötti vezetőpozíciójukat meg akarják tartani, hogy megmozdulásainak élére álljanak (pl. az 1933 októberi események) másrészt az Imperium elleni komoly harctól való félelem a legkülönfélébb megoldások felé hajtják őket. (Pl. a családi csoportok átalakítása pártokká stb.) Így fordultak megoldási kísérletként az angol Imperium Közel-Keleti riválisának, az olaszoknak gyarmati propagandája felé. A Mussolini által rendezett diák vendégtetéseket, a Bari-i rádió arab előadásait, a genfi arab iroda (Jacsib Arschan, Ahszan el Dzsabri) s nem kevésbé Mussolini propagandája mind termékeny visszhangra találtak. Ez a propaganda azonban általános angolelles tendenciájától eltekintve még sem határozott program a különleges palesztinai helyzetben. Így történt azután, hogy Hitler könyvének, a *Mein Kampf*-nak arab kiadása, mint valami messiási útmutatás és munkaprogram jelent meg az arab ifjuság szemében, akik az állandó fenyegetések és ökölrázások helyett végre már egyszer tetteket szeretnének látni. A történelem dialektikus ellenmondásainak egyik igen érdekes példája manifesztálódik ebben. Nevezetesen: az az ifju arab megmozdulás (*A Nemzeti Önvédelem Pártja*), mely fasisztának vallja magát s Mussolini szervezési formájával a Hitler-féle Mein Kampf eszmekörében mozog, szembehelyezi magát az angol imperializmus elnyomásával, a zsidó gyarmatosító politikával s az arab vezetők kétszínűségével s egy olyan programot hirdet, mely a nemzeti-gyarmati felszabadító harc összes ismérveit tartalmazza.

Amennyiben e mozgalmat sikerül a nemzetközi-antiimperialista erőknek alátámasztani és helyes mederben tartani, úgy egyik tényezője lehet az arab nemzeti és gyarmati fölszabadító harcnak.

3. Természetesen, mikor a palesztinai zsidó kolonizáción belül beszélünk hitlerizmusról, akkor csak a különleges fasiszta-cionista célok kiviteli módszerét értjük alatta. Viszont mikor ezt a meghatározást használjuk, valójában anachronizmust követünk el, mert azok a módszerek és eszközök, amelyek a Hitler-féle fasizmus révén váltak oly' hirhedté, a cionista gyakorlatnak már akkor mindennapos eszközei voltak, amikor még a „hitlerizmus“ forgalma nem is létezett.

Minden fasizmus elsődleges ideológiai fegyvere a fajgyűlölet. A hitlerista fasizmus specifikuma, hogy ez a fajgyűlölet a területén belül keresi alanyát. (Németországban a zsidók, Lengyelországban az ukránok stb.) Előnye ennek pl. az olasz gyarmati törekvésekkel szemben, hogy a tömegnek olyan azonnal kézbeeső és kevés rizikóval járó koncot dob oda, amely legalább oly' alkalmas a tömegelégedetlenség legyűrésére, mint az előbbi. Ezt látjuk Palesztinában is, — csak még súlyosabb formában. Mert amíg a fasizmus hitlerista változata, ha még oly' hamis következtetéseket levonva is, de a saját országhatárain belül lefolyt évezredes történelmi multra támaszkodik, addig a fasizmus cionista változata az ország őslakóit nevezi jövevényeknek s az országot, ahol 10 évvel ezelőtt 10, ma pedig 25 százalékos kisebbséget alkot, Zsidó Országnak hívja. Ami viszont az eszközöket illeti, úgy a hasonlóság szintén nyilvánvaló. A hitleristák Németországban a szóbeli propagandán kívül fizikai terrorral igyekeznek a zsidók gazdasági létét tönkre tenni. (E módszer változatait nagyon jól ismeri az olvasó a napilapok hirádausaiból.) A cionista „munkahódítás“ (kibuc ávoda) semmiben sem különbözik ettől. A városokban 60—70 munkanélküliből álló fizetett csoportok járják az épülőfélben levő házakat s az arab munkásokat minden rendelkezésükre álló eszközzel távozásra kényszerítik. A narancsültetvények kapui előtt is ott ünek az ilyen csoportok, nehogy egy arab munkás is átléphesse az ültetvény kapuját.

Ne tévesszen meg senkit sem az, hogy a cionizmuson belül jobb, közép, bal, balabb és még balabb pártok és csoportok foglalnak helyet. A fasiszta kameleon mindig olyan színű jelszavakat ölt magára, amelyenek a legjobban megfelelnek a környező tömeg természetének. Köztudomású dolog, hogy a hitlerizmus egyáltalán nem szégyelte magára öltetni pl. az ipari munkásság hosszú évtizedes hagyományainak formáit (pl. május elseje megünneplése), hogy ezáltal méginkább ferde utra terelje a munkásság öntudatosodását. Am a fasiszta lényeg mindig kibujik e takarók alól. Ugyanezt a képet mutatja a II. Internacionáléhoz tartozó Zsidóországi Munkás Párt (Mifleget poalé Erec Jiszráél) május elsejei kiáltványa, ahol többek közt a következő jelszavakat találjuk:

„A Zsidóországbeli Munkás Párt fölhívja minden tagját és támogatóját az országban és a diaszporában... a telepítési mű erejének az öregbítésére, a héber munka kiszélesítésére, a zsidó tömegek bevándorlásának növelésére... Izrael elnyomottjainak megváltást hozó konstruktív tetteket szomjazók cionista frontjának megalkotására...“ stb., stb. Az, aki tudja, hogy ez a település, héber munka, bevándorlás, Izrael megváltása mind, mind egy másik nép, az arab számlájára történik, tisztában van e jelszavak fasiszta-hitlerista jellegével.

Vannak azután ma már olyanok is, kik elérkezettnek látták az időt a demokratikus lepel ledobására s nyíltan fasisztáknak (revizionisták) nevezik magukat. A főntebb említett kiáltvány így definiálja őket: A revizionisták... „befogják magukat a világreakció szekerébe, beviszik a zsi-

dó uccába annak frázisait és frazeológiáját. Annak ellenére, hogy a rekció és az antiszemitizmus... közti kapocs mind jobban kidomborodik, Hitler tanítványai a zsidó uccában is fölütik fejüket. A hitlerizmus győzelme fölbátorítja őket s a zsidóság szerencsétlensége, mely nyomában fakad, nem akadályozza őket, hogy módszereit eltanulják. Behozzák a zsidó uccába a náci szokásait, taktikáját, egyenruháját, a munkásmozgalom elnyomására irányuló kirohanásait, sztrájktrééseket, a Bálvány propagandáját, provokáló demonstrációikat, a munkásság által megszentelt nevek és jelvények kisajátítását, erőszakot, uralmi vágyat, a szemtelenség és ököl erejével való elnyomást..." stb., stb.

A megállapítás igaz. De mindez nem azt jelenti, hogy a demokratikus mezbe öltözött pártok nem ugyanezt a kolonizációs célt szolgálják, mint a revizionisták. Viszont ez nem akadályozza őket abban, hogy bőszen ne hadakozzanak egymás ellen. Ezzel keltik azután az osztályharc illúzióját a zsidó munkás előtt s takarják el előle a tényt, hogy minden csapás, amit látszólag egymásra mérnek az imperialista gyarmati sors áldozatát, az arab munkást és fellachot találja.

(Tel-Aviv)

Bálint János

AZ AFRIKAI HÁBORÚ OLASZ KÖLTSEGEI. Van-e Olaszországnak elég pénze a háború finanszírozására? A külkereskedelmi statisztikák azt mutatják, hogy a kereskedelmi mérleg deficitje az 1933. évi 1.441 millióról 1934-ben 2.441 millióra emelkedett. 1935 januárjában 243 millió, az év első hat hónapjában 1.380 millió, míg 1934 első hat hónapjában 1.425 millió volt. Ha a külkereskedelem számaihoz hozzávesszük a mezőgazdasági bevételek adatait, úgy a költségvetési deficit nyilvánvaló. Két szigorú defláció ellenére a deficit az 1933-as 4.1 milliárdról 1934-ben 6.8 milliárdra növekedik, s a Népszövetség adatai alapján az 1935-ös deficit előreláthatóan 4.2 milliárd, nem is számítva a rendkívüli kiadásokat. Olaszország keletafrikai háborús kiadásait napi tiz millióra becsülik. Szeptember 19-én Mussolini eddig összesen 2 milliárdra becsülte. Ha összehasonlítjuk az 1934-35-ös költségvetést az előző évivel, akkor 4.3 milliárdot kitevő kiadás-csökkenést állapíthatunk meg, de ugyanakkor 575 milliót emelkedést a következő hat minisztériumnál: közlekedésügy (14 millió), hadügy (312), tengerészet (136), gyarmatügy (65), földművelésügy (13), korporációk (35). A közadóságok összege 1933-ban 97.215, 1934-ben 102.622, 1935 május 31-én 105.244 millió. Ez az állapot megrendítette a valutát, s épp emiatt 1935 július 22-én „ideiglenesen felfüggesztették“ az 1927-es stabilizációs rendelet s a későbbi 1928 június 7-i törvény végrehajtását. A lira elhagyja az arany alapot. Az Olasz Nemzeti Bank arany- és deviza-tartaléka évente kb. 2 milliárddal csökken, mégpedig az 1928-as évi 11.070 milliárdról 1934 decemberében 5.882 milliárdra. Ugyanez a szám szerepel a Nemzeti Bank 1935 június 30-i kimutatásában is. Azóta az arany bevétel kb. egymilliárd lírával csökkent, míg a pénzforgalom növekedett.

1925 augusztus 28-án, a nagy hadgyakorlatokkal kapcsolatban Bolzanóban kezdetét vette az olasz pénzügyi mozgósítás. A minisztertanács határozata szerint a polgári fogyasztás át kell, hogy adja az elsőbbséget a jelenlegi fokozott katonai fogyasztásnak. A minisztertanács elrendelte a külföldi kölcsönök kötelező átengedését az államnak, a külföldi és a külföldön kibocsátott olasz értékpapírok kötelező konverzióját új 5 százalékos kincstári bonokban. Elrendelte, hogy a következő három évben az ipari vagy kereskedelmi társaságok nem adhatnak a befizetett tőke 6 százalékánál nagyobb osztalékot. A ki nem osztott nyereséget állami papírokba fektették és egy sajátos tartalékalapot teremtettek, amely a tár-